

KWEEKVIJVER

Door Anna López Dekker

Intro

Twee dimensies zweven in het niets tussen tijd en ruimte, aan elkaar vastgekleefd als twee luchtballonnen in een vijver.

In die luchtballonnen zitten twee steden, elk met net genoeg wereld eromheen om te kunnen gedijen. Tweelingsteden zijn het, niet in uiterlijk of wat betreft hun maatschappij, maar vanwege de mensen die er wonen. Elke persoon in de ene stad heeft een tegenhanger in de andere, een exacte kopie. De edelstenen in de voorhoofden van de bewoners van beide steden duiden hun verschillende beroepen aan. Afgezien daarvan konden de steden niet méér van elkaar verschillen.

In Peiala volgt men de Wet van de godin, die volkomen gelijkheid onder mensen predikt. Het Lot bepaalt de bestemming van elk kind dat geboren wordt. Men gelooft dat iedereen alles kan worden wat dat Lot beslist, mits men maar zijn best doet.

In Mayika geldt de Weg van de god, die het ontwikkelen van talent als het grootste goed beschouwt. Alle talenten zijn gelijkwaardig, maar elk mens heeft de plicht om zichzelf en zo mogelijk alle anderen te overstijgen.

Nadat ze de beide steden hadden geschapen, hebben de goden, Allevin en Finola, zich teruggetrokken in hun eigen dimensie buiten tijd en ruimte. Ze hebben geen geboden met betrekking tot henzelf achtergelaten, laat staan dat ze aanbeden willen worden. Ze hebben door schade en schande ondervonden wat er kan gebeuren als een beschaving te afhankelijk wordt van een goddelijke voorziening. Vanuit hun woning overzien ze alles wat in hun steden gebeurt. Ze grijpen zo min mogelijk in, alleen voor het hoogstnoodzakelijke en in het diepste geheim.

Lange tijd waren ze tevreden over wat ze zagen, maar nu, na tien generaties, beginnen ze zich zorgen te maken. Ze hebben al geprobeerd om

het tij enigszins te keren en het zag er in eerste instantie naar uit dat hun plan werkte, maar of het zo blijft is maar de vraag. Het is een vraag die Allevin en Finola regelmatig wakker houdt.

Deel 1: Stenen

Peiala

Aiona buigt en strekt haar vingers, waarna ze haar hoofd heen en weer beweegt om de stijfheid in haar nek te verlichten. Ze zit al sinds zonsondergang in kleermakerszit op een kussen te mediteren, of in ieder geval te doen alsof, en ze is het onderhand beu. Ze wil dolgraag opstaan en wat rondlopen, maar dat kan niet. Niet voordat haar Amethist Jitke komt om haar handen uit de zuiverheidskokers te bevrijden.

Dit is Aiona's minst geliefde onderdeel van de Loterij. Urenlang stilzitten en niet eens even haar neus kunnen krabben als die jeukt, zoals nu het geval is. Ze begrijpt het principe; ze moet zo zuiver mogelijk zijn voor de Loterij. Maar waarom haar eigen huid aanraken een probleem zou kunnen zijn, daar snapt ze niets van, laat staan dat ze een hele nacht omwille van die zuiverheid zou moeten stilzitten. Van zonsondergang tot zonsopgang mediteren is een ware beproeving, helemaal nu, tijdens die ellenlange winternachten.

Ze werpt een tersluikse blik op het raampje hoog in de muur links van haar. De hemel is al een tintje lichter, maar zo te zien is de zon nog niet op. Ze zal het nog een tijdje moeten uithouden, met haar stijve spieren en een blaas die allengs voller raakt.

Aiona slaakt een zucht en sluit haar ogen weer. Ze probeert zich te concentreren op de schaal met stenen die op een laag tafeltje voor haar staat. Het is de bedoeling dat ze een mentale band krijgt met de levensvonk die in de edelstenen huist. Dat moet straks bij de Loterij haar hand helpen leiden. Ze zou niet weten hoe dat in zijn werk gaat, een 'mentale band' met een steen scheppen en niemand heeft het haar ooit kunnen uitleggen. Wel voelt ze elke keer een soort tinteling in haar hand tijdens het pakken van de stenen, dus het focussen op de schaal is vast ergens goed voor. Door de opwinding gaat het alleen extreem

moeizaam vandaag, vooral omdat het gistermiddag niet is gelukt om een dutje te doen. Als haar handen vrij waren, dan zou ze haar steeds zwaarder wordende oogleden met haar vingers kunnen openhouden. Maar dat kan niet en...

“Aiona, het is tijd.”

Jitkes zachte, vriendelijke stem doet haar wakker schrikken en Aiona beseft direct dat ze niet verborgen zal kunnen houden dat ze in slaap was gevallen. Haar kin was namelijk op haar borst gezakt. Ze kan zich alleen maar schamen en hopen dat ze niet op haar tuniek heeft gekwijd. Dat zou te vernederend voor woorden zijn.

“Goedemorgen, Jitke,” zegt ze en kan een gaap niet onderdrukken, een volkomen ongepast gebaar voor een Parel.

Aiona’s wangen beginnen te branden, maar haar Amethyst reageert er tot haar grote opluchting niet op. In plaats daarvan vraagt ze, terwijl ze de banden van de zuiverheidskokers los begint te maken: “Ben je klaar voor de grote dag?”

Aiona glimlacht gelukkig als haar handen eindelijk bevrijd zijn, maar onderdrukt vakkundig de neiging om over haar gezicht te wrijven. Ze legt haar handen op haar schoot en antwoordt: “Natuurlijk! Ik kan nauwelijks wachten tot het klaar is, maar toch vind ik het spannend. Stom hé, na al die jaren?”

“Totaal niet stom. Vandaag is je laatste keer, dit is een geweldige mijlpaal. Wil je de jurk trouwens zien? Hij is echt prachtig, volgens mij word je de mooiste afzwaaiende Parel ooit.” Jitke kwebbelt er geestdriftig op los terwijl ze Aiona voorzichtig helpt opstaan en haar ondersteunt totdat ze weer stevig op haar stramme benen staat.

Blij met de afleiding luistert Aiona naar haar Amethyst. Dankzij de wervelwind die Jitke is, kan ze de vlinders in haar buik heel even vergeten. Alleen de druk op haar blaas kan ze niet meer negeren en beedeed onderbreekt ze Jitkes verhaal: “Eh, ik moet eigenlijk...”

“Oh, hemel, totaal vergeten. Kom maar mee.”

Jitke gaat haar voor naar het aangrenzende vertrek, waar de dienstdoende Parel de week voor elke Loterij vertoeft. Een hele week per maand heeft Aiona de afgelopen vijf jaar hier in afzondering doorgebracht, met Jitkes bezoeken als enige afleiding. Ze mocht niets zelf doen in die dagen, zelfs haar eten werd voorgesneden en ze mocht het alleen met een zilveren vork aanraken, dat in Peiala als het enige zuivere metaal wordt beschouwd. Zuiverheid, zuiverheid, zuiverheid. Alles heeft er vijf jaar lang om gedraaid en Aiona kan het woord onderhand niet meer horen.

Korte tijd later stapt ze, gehandschoend en wel, uit het stortbad. Het water was warm, maar de kilte in de kamer maakt dat ze kippenvel krijgt.

“Het gebrek aan verwarming hier, dat ga ik nog het minst missen,” merkt ze op terwijl ze zich hult in de dikke badjas die Jitke haar aanreikt. Deze grinnikt en duwt haar met zachte hand op een krukje om haar natte haren te ontwarren.

“Ga je het nu al invlechten?”

“Nee, je krijgt eerst je jurk aan, anders piekt het straks alle kanten op. Zo, dat is klaar. Kom je mee naar de slaapkamer? Ik heb je jurk al voor je uitgehangen. Je zult zien, hij is een droom.”

“Echt?” Aiona trekt een sceptisch gezicht. Nog maar weinig Loterijjurken hebben haar kunnen bekoren. De smaak van Eerste Moeder staat nou eenmaal lijnrecht tegenover die van haar. Nou is Jitke het meestal met haar eens, dus als zij zo enthousiast is, dan is het misschien...

Aiona stapt de kamer binnen en haar mond valt open bij het zien van de schitterende jurk die er hangt. Hij is uiteraard wit, maar er ligt een blauwe glans op de stof en hij is smaakvol versierd. De hals is zo laag uitgesneden, dat Eerste Moeder een beroerte zou krijgen als er geen laagje witte tule onder zat. Die gedachte doet Aiona giechelen.

“Doe je armen eens omhoog? Dan kan ik je de jurk aandoen.”

Aiona voldoet aan het verzoek en Jitke trekt haar het kledingstuk met zachte, vaardige hand aan. De stof is zijdezacht en voelt ondanks de versieringen heel soepel aan.

“Weet je? Dit is de eerste jurk waar ik echt blij mee ben. Niet te geloven dat Eerste Moeder...”

“O, maar deze komt niet van haar. Stel je voor!” gniffelt Jitke. “Zie je haar al zoiets uitkiezen? Nee, deze komt van jouw moeder.”

“Van mamma? Dat verklaart een hoop. Maar hoe heeft ze het voor elkaar gekregen? Ik bedoel...”

“Deze was van haar. Ze heeft hem zelf bij haar laatste Loterij gedragen en wilde graag dat een van haar dochters dat ook zou doen. We hebben hem iets moeten innemen, maar nu staat hij ook jou perfect.”

Aiona schenkt haar een warme glimlach: “Bof ik even dat ik de enige ben die zo klein is als zij. Jitke, ik vind het geweldig dat jullie dit voor mij geregeld hebben. Vanavond krijg je een dikke knuffel van mij, dan mag het eindelijk weer.”

Jitke lacht haar met vochtige ogen toe, maar het moment van emotie duurt slechts een paar tellen. Daarna neemt ze weer het heft in handen en leidt Aiona naar het krukje bij de spiegel. Daar laat ze haar zitten en gaat zich met haar haar bezighouden.

“Ik ga er niet te veel tierelantijnen in stoppen,” meldt ze. “Ik dacht zo, laten we vandaag alleen jouw diadeem doen, dat is het enige sieraad dat echt moet.”

“Ja, die kan ik uitgerekend vandaag niet overslaan,” beaamt Aiona, die met haar in witsatijnen handschoenen gehulde handen op haar schoot zit te wachten. Ze houdt haar rug netjes recht en haar hoofd hoog terwijl Jitke de diadeem op haar voorhoofd plaatst. Het is een eenvoudige zilveren band met een ring van acht edelstenen – één voor elke beroepsgroep – die precies om de parel in Aiona’s voorhoofd past.

“Goh, eigenlijk is hij best mooi, hè! Al die jaren dat ik hem heb gedragen, heb ik het als een opgave gezien, maar nu het straks niet meer hoeft, vind ik het bijna jammer.”

“Ja, zo gaat het vaak. Als iets niet meer hoeft, kunnen we pas de goede kanten ervan zien. Dat had ik nou met school! Ik vond het verschrikkelijk, maar nu mis ik het zelfs wel eens,” grapt Jitke.

Aiona moet een lach onderdrukken. Ze is haar Amethyst dankbaar dat ze de plechtige sfeer van vandaag lichter maakt. Dat is precies wat ze nodig had, want deze dag drukt al heel lang op haar, ook al heeft ze het geprobeerd te verbergen. Zelfs voor zichzelf.

Vijf jaar lang heeft ze uitgekeken naar het moment dat haar taak als dienstdoende Parel afgerond zou zijn. Maar de afgelopen dagen in afzondering hebben haar doen beseffen dat de toekomst haar ongelooflijk veel angst aanjaagt. Ze mag het alleen niet toegeven, want anders...

Haar maag begint te knorren en ze legt geschrokken haar hand op haar buik. Dit moet ze straks niet hebben, tijdens de Loterij. Ze had zich voorgenomen om het ontbijt over te slaan, gewoon omdat het op dagen als deze te smakeloos voor woorden is, maar nu vraagt ze: “Jitke, heb je misschien wat drinkpap voor me?”

Ze kan het niet helpen dat ze hier een vies gezicht bij trekt en de Amethyst grinnikt. Daarna antwoordt ze: “Nee, maar wat denk je van drinkvla? Het is minder voedzaam, maar met twee bekers kom je de ochtend wel door, toch? Een dag als deze vraagt om lekker eten dacht ik zo, ook al hoort het eigenlijk niet.”

“Jitke, je bent geweldig! Waar heb ik een Amethyst zoals jij aan verdiend?”

“Ach meisje, als je ziet wat jij allemaal voor Peiala hebt gedaan, verdien je gewoonweg alles. Om maar niet te spreken van wat je nog voor de stad gaat betekenen. Kom, drink je vla op, anders kom je nog te laat en dat wil je vandaag absoluut niet.”

Hoewel Jitkes verwijzing naar wat ze ‘nog voor de stad gaat betekenen’ haar maag doet omdraaien, drinkt Aiona met smaak haar ontbijt op. Haar Amethyst geeft haar de zilveren beker maar houdt het rietje vast, zodat ze met geen mogelijkheid kan morsen.

“Klaar,” kondigt Aiona even later aan. “Ik moet gaan.”

Ze staat op en Jitke haast zich om de met parelmoer ingelegde deur naar de Tempel open te doen. Alleen de Parel mag die deur gebruiken, haar helpers hebben een andere ingang, die buitenom gaat. Een korte overloop leidt naar de witmarmeren trap die de Paretoren met de Tempel verbindt.

Aiona daalt hem, net als altijd, in eenzaamheid af, stapje voor stapje om niet te struikelen, met haar handen voor haar gevouwen omdat ze zelfs met handschoenen aan niets mag aanraken. Niets mag tussen haar en de Loterijstenen komen, zelfs het fijnste stofdeeltje niet. Daarom duurt het voor haar gevoel eeuwig voordat ze beneden is. Net als altijd. Dat is nog een ding dat ze niet gaat missen.

Eerste Moeder staat haar beneden op te wachten: "Ah daar ben je. Mooi op tijd deze keer. Je hebt de jurk van jouw moeder gekregen, zie ik."

Eerste Moeder bekijkt haar van top tot teen en Aiona verwacht dat het gezicht van de oudere Parel in een misprijzende grimas zal vertrekken. Tot haar verbazing zegt de vrouw echter: "Ik zou zelf iets heel anders hebben gekozen, maar ik moet toegeven dat het je beeldig staat, een laatste Loterij waardig. Ga nu mee naar binnen en let op je postuur. Een Parel hoort met rechte rug en opgeheven hoofd door het leven te gaan."

Zonder verdere plichtplegingen draait Eerste Moeder zich om en begint de gang die naar de Loterijzaal leidt af te lopen.

Aiona volgt gedwee en onderdrukt de neiging om haar tong naar haar uit te steken. Ze wil best een waardige Parel zijn, maar dat constante commanderen van de oudere Parel hangt haar steeds meer de keel uit. Helaas is dat niet een van de dingen die vanaf nu anders zullen gaan. Integendeel juist. Aiona is bang dat ze straks nog meer op haar nek wordt gegeten door de oudste van de actieve Parels.

Haar voetstappen en die van haar verwante weerklinken in de witmarmeren gang. Verder is het er, ondanks de nabijheid van de Loterijzaal, doodstil. Dat is niet zo vreemd; het grootste deel van de Tempel

wordt bij haar weten alleen hiervoor gebruikt. De enige plek waar regelmatig mensen komen is de Stiltezaal, waar ook het beeld van de godin staat. Aiona vraagt zich regelmatig af waar zo'n enorm gebouw voor nodig is, aangezien ze er nooit iemand in de gangen heeft gezien.

Ook in de Loterijzaal zelf is het muisstil. Na al die jaren blijft Aiona het indrukwekkend vinden dat zo veel mensen zo geruisloos kunnen zijn, vooral met al die kleintjes erbij. Nou slapen die doorgaans als rozen (waarschijnlijk wordt er een of ander middeltje aan hun melk toegevoegd), maar toch. Bij kindjes van een maand oud zou je verwachten dat er minstens één gaat huilen, maar dat is nooit het geval.

Als Aiona en Eerste Moeder de zaal betreden wordt het zo mogelijk nog stiller, alsof iedereen collectief zijn adem inhoudt. Eerste Moeder begeeft zich naar de andere kant van de ronde zaal, naar de tweede Parelingang. Daar neemt ze op een met parelmoer ingelegde zetel plaats. Aiona schrijdt naar het lage podium links van haar. Daar blijft ze een kort moment staan om, fier rechtop en met opgeheven hoofd, de Loterijzaal rond te kijken. Ze laat haar blik een voor een op de acht stenen pilaren die elk een andere kleur hebben, rusten. Ze staan symbool voor de acht stenen: diamant, smaragd, saffier, robijn, granaat, amethyst, aquamarijn en kwarts. Alleen de Parel is niet in steen vertegenwoordigd, omdat zij alle stenen tegelijk vertegenwoordigt.

Vervolgens laat Aiona haar blik over de aanwezigen glijden. Afgezien van haar en Eerste Moeder zijn het allemaal Amethisten en Aquamarijnen. De eerste groep wordt gevormd door de verzorgenden van de baby's, de tweede door de wachters bij de vier deuren die de zaal telt. Zij fungeren tevens als getuigen van de Loterij en zullen straks in hun normale werk als klerken de uitkomst optekenen. Aiona schenkt hun allemaal de welwillende glimlach die haar van jongs af aan is aangeleerd.

De schaal met de stenen die via een ingenieuze liftconstructie direct van haar meditatiekamer naar de Loterijzaal is gebracht, staat al op tafel. Ze gaat erachter staan en wacht totdat haar assistent, een jonge

Diamant die pas voor de tweede keer bij de Loterij assisteert, binnenkomt. Ze wordt vergezeld door een Smaragd, de geneeskundige die erop zal toezien dat het plaatsen van de stenen goed verloopt. Ook zij is een vrouw; alles wat met de Loterij verband houdt, is aan dat geslacht voorbehouden.

Aiona's assistent houdt een kistje in haar handen. Ze draagt het uiterst voorzichtig en aan haar bleke gezicht en op elkaar geklemde lippen is te zien hoe zenuwachtig ze is. Aiona ervaart een zweem van medelijden met haar. Ze is nog maar net in deze positie begonnen en nu al moet ze meehelpen bij de meest plechtige gelegenheid die Peiala kent, een die maar eens per vijf jaar plaatsvindt. Zelf is Aiona ook nerveus, ook al zou ze onderhand voor de Loterij haar hand niet moeten omdraaien. Daarom lacht ze de jonge vrouw bemoedigend toe terwijl deze voetje voor voetje de twee treden naar het podium beklimt en het kistje naast de schaal op tafel zet, waarna ze aan de korte kant ervan gaat staan.

Aiona wacht totdat de Diamant zich ver genoeg van haar heeft verwijderd, zodat ze elkaar niet per ongeluk kunnen aanraken. Pas dan neemt ze haar plaats in. Ze legt haar handen plat op de tafel, aan weerszijden van de schaal, sluit haar ogen en heft als in gebed haar gezicht naar boven. Dat is puur symbolisch, want tot wie zou ze moeten bidden? De godin heeft het zelf in haar geboden gezegd: zij heeft haar werk gedaan, het is nu aan de mensen om er wat van te maken. Dat neemt niet weg dat diezelfde mensen graag iets hebben om in te geloven en daar helpen de Parels hen bij.

“Moge het Lot mijn hand leiden op deze dag,” declameert ze met luide stem, waarop alle aanwezigen deemoedig prevelen: “Moge het Lot de hand van de Parel leiden.”

Aiona knikt plechtig en trekt geluidloos het kistje naar zich toe. Anders dan de schaal met stenen, die van in zilverwerk gevat wit albaster is, is het doosje van hout gemaakt. Als enige versiering zit een enorme ovale parel in het deksel ervan gevat. Daarnaast is er een zilveren

kokertje aan de zijkant bevestigd. Aiona neemt deze uit zijn houder en zet hem op het zilveren schaalpje dat ook van tevoren op tafel is geplaatst. Daarna tilt ze pas het deksel van het kistje op.

Ze heeft dit onderdeel van de ceremonie nog nooit hoeven uitvoeren, maar ze weet precies wat ze in het doosje zal vinden. Er zitten ronde schijfjes van wit marmer in en in elk ervan is een nummer gegraveerd. Aiona voelt een lichte rilling over haar rug gaan. Ze heeft altijd al geweten dat ze ooit een nieuwe Parel zou moeten aanwijzen, de opvolgster van haar jongste zusje Annika. Maar nu beseft ze pas echt wat ze zo meteen gaat doen en ze weet niet goed hoe ze zich erbij moet voelen. Aan de ene kant is het de grootste eer die een meisje te beurt kan vallen; aan de andere een loodzwaar lot.

Niet dat het uitmaakt. Dit moet gewoon gebeuren, voor het welzijn van Peiala. Haar eigen gevoelens doen er niet toe. Aiona sluit haar ogen en haalt diep adem in een poging om haar geest leeg te maken en zich volledig op haar taak te concentreren. Dan trekt ze langzaam, vinger voor vinger, haar linkerhandschoen uit en steekt haar hand in het kistje. Het marmer van de schijfjes voelt glad en koel aan, een vreemde sensatie voor haar al vijf jaar met stof omhulde vingers, behalve dan tijdens de Loterij. De stenen, en nu de schijfjes, zijn de enige voorwerpen die zuiver genoeg zijn om met haar huid in contact te komen.

Ze grabbelt wat in het kistje en wordt even onzeker. Bij de edelstenen gaan haar vingers tintelen, maar nu voelt ze niets. Hoe kan ze weten welk schijfje ze moet pakken? Terwijl ze probeert om het te voelen, kijkt ze op en haar blik ontmoet per zuiver toeval die van Eerste Moeder. Haar gezicht staat zoals gewoonlijk streng, maar ze lijkt haar onzekerheid op te merken. De uitdrukking verzacht en Eerste Moeder geeft haar een bijna onmerkbaar, maar zeer bemoedigend knikje. Dit geeft Aiona het vertrouwen om haar keuze te maken. Tegelijkertijd krijgt ze de indruk dat een van de marmeren schijfjes aan haar huid gaat kleven. Ze neemt het eruit en kondigt, nadat ze het nummer heeft gelezen, aan: "Zeven."

Een van de Amethisten schrikt op bij het horen van het getal. Dat correspondeert namelijk met het nummer dat op een papiertje staat, dat op het dekentje van de baby in haar armen is vastgespeld. Het is uiteraard een meisje. Jongetjes doen niet mee aan deze specifieke Loterij en hebben daarom geen nummer gekregen.

Aiona legt het schijfje terug in het kistje en pakt het zilveren buisje op. Ze schroeft voorzichtig de dop ervan los en schudt de parel die erin zit op het zilveren blaadje. Dan maakt ze plaats voor haar assistente, zodat die het naar de Smaragd kan brengen. Aiona kijkt toe hoe de geneeskundige met een pincet de parel op het voorhoofdje van de baby legt en lichtelijk druk uitoefent. De kleine doet haar oogjes open en maakt een klaaglijk geluidje, maar verzet zich niet. Het duurt slechts een kort moment voordat de huid van het kind de parel heeft omsloten. Vanaf nu zal die een deel van haar zijn. Het meisje slaapt alweer als ze door de verzorgende naar Eerste Moeder, die het kind straks samen met haar moeder aan het volk zal voorstellen, wordt gebracht.

Het kiezen van de nieuwe Parel heeft voor lichte beroering gezorgd in de zaal. Geen gepraat, wel een soort collectieve zucht van verlichting, een loslaten van de spanning en wat heen en weer geschuifel van nerveuze voeten. Zodra de deur achter Eerste Moeder en de baby is dichtgegaan, keert de eerdere stilte terug en concentreert iedereen zich weer op de Loterij.

Aiona draait zich om naar de tafel. Haar zelfverzekerdheid is teruggekeerd nu ze de vertrouwde schaal met edelstenen voor zich heeft. Ze knikt de eerste van de overgebleven Amethisten toe, die helemaal links van haar aan de kop van de rij staat. Deze stapt naar voren met een baby'tje in haar armen dat in precies eenzelfde dekentje gehuld is als alle andere. Het is onmogelijk te zien of het een jongetje of een meisje is en dat is ook precies de bedoeling. Behalve bij het kiezen van een Parel, maakt het Lot geen onderscheid tussen de geslachten.

Ze richt haar volledige aandacht op de stenen en probeert er een gevoel van verbinding mee op te wekken. Desalniettemin wacht ze niet

af totdat ze het volledig waarneemt. Het heeft weinig zin om de boel nodeloos te rekken. Daarom steekt ze haar nog steeds ongehand-schoende hand in de schaal. Deze keer komt de haar welbekende tinteling wel en verrassend snel ook. Ze pakt de steen die dat heeft veroorzaakt en steekt hem omhoog: "Saffier."

Nadat de steen op het voorhoofd van het kind dat kunstenaar zal worden, is gezet en de baby is weggebracht om aan zijn ouders te worden overgedragen, neemt Aiona de volgende steen. Het is een smaragd. Daarna volgen twee robijnen, een amethyst, drie kwarts- en twee granaatstenen. Geen diamant of aquamarijn deze keer, dat komt volgende maand waarschijnlijk, alleen zal zij de trekking dan niet meer doen.

Als de laatste van de kinderen voorzien is van een steen is de zaal nagenoeg leeg. Alleen de acht Aquamarijnen, de Diamant, de Smaragd en Aiona zelf zijn over. Normaal gesproken zou de ceremonie nu ten einde zijn, maar vandaag komt er nog een onderdeel. De deur naar de Pareltoeren gaat voor de tweede keer open en een zichtbaar zenuwachtige Annika doet samen met Eerste Moeder haar opwachting. Aiona's jongste zusje dat vanaf vandaag haar taak zal overnemen, draagt een eenvoudige, witte jurk zonder versieringen. Het is dezelfde die Aiona vijf jaar geleden aanhad, op haar eigen vijftiende verjaardag, tevens haar eerste Loterij.

Ze glimlacht haar benepen kijkende zusje bemoedigend toe en steekt, in weerwil van Eerste Moeders afkeurende frons, haar hand in een verwelkomend gebaar naar het meisje uit. Annika lacht aarzelend terug en schuifelt richting het podium. In haar handen houdt ze eenzelfde soort kistje als dat waarmee de nieuwste Parel werd uitgekozen. Er zitten daarentegen geen schijfjes met nummers in, maar Aiona's toekomst.

Ze heeft zichzelf niet toegestaan na te denken over wat het gaat worden. Ze weet dat het aan het Lot is om te bepalen van welke steen een Parel de beschermvrouwe zal worden. Dat neemt niet weg dat haar buik zich met vlinders vult. Het is één ding om van kindsbeen af in

een beroep opgevoed te worden, dit is iets heel anders. Vandaag wordt ze twintig en zij kent alleen de Loterij. Dat is alles wat ze kan, alles wat ze ooit heeft hoeven doen.

“Je kunt dit, zusje,” fluistert ze Annika, die naast haar komt staan, ondanks haar eigen zenuwen toe.

De handen van de tiener trillen als ze het kistje op de tafel zet. Aiona weet hoe ze zich nu voelt. Het liefst zou ze haar nu een knuffel geven, of op z'n minst een kneepje in haar schouder. Maar aanraken mag niet, dus beperkt ze zich tot een ‘zet ‘m op, meisje’, voordat ze het podium af loopt en ervoor gaat staan. Ze knikt Annika toe en observeert hoe haar zusje, net als zijzelf eerder, haar ogen sluit en een diepe ademteug neemt. Dan doet Annika behoedzaam het kistje open, heft haar hand en declameert: “Moge het Lot mijn hand leiden op deze dag.”

Aiona antwoordt in koor met het handjevol overgebleven aanwezigen: “Moge het Lot de hand van de Parel leiden.”

Ze moet er een beetje om glimlachen dat ze nu de woorden echoot die zij zelf zo vaak heeft voorgezegd, iets wat ze probeert te verbergen want deze gelegenheid is te plechtig voor humor. Tegelijkertijd slaat er een golf van verdriet over haar heen bij de gedachte aan wat haar zusje de komende vijf jaar te wachten staat.

Ondertussen heeft Annika haar handschoen uitgetrokken en reikt ze met haar hand in het kistje. Na enkele tellen haalt ze hem er weer uit. Tussen haar vingers houdt ze een rond voorwerp vast, een soort ring waarvan Aiona weet dat die van kleine aaneengesloten edelstenen is gemaakt.

“Robijn,” kondigt Annika met een ietwat beverige stem aan. Ze is waarschijnlijk bang dat zij niet blij is met de uitkomst van de loting. Het tegendeel is waar, Aiona kan haar wel zoenen. Ze had er weliswaar niet over nagedacht wat ze zou willen zijn, maar ze had er wel een idee van welke stenen ze absoluut niet zou willen. Robijn hoorde niet in dat lijstje.

Daarom is ze in staat om te glimlachen als ze, wanneer de robijnen ring eenmaal strak om haar parel heen in haar voorhoofd ingebed is, op het bordes van de Tempel gaat staan. Hier zal ze toegejuicht worden als nieuwe beschermvrouwe van Robijn. Naast haar staan Annika, de nieuwe Parel in functie, en Aiona's oudere zus Alanna met haar eerste kindje. Dat is hetzelfde baby'tje dat Aiona eerder vanochtend als Parel heeft aangewezen.

Als het feestgedruis om haar heen losbarst, krimpt Estel onwillekeurig in elkaar. Ze was niet van plan geweest om hier vandaag te zijn, maar haar moeder heeft haar gesmeekt om mee te komen. Haar vader ligt nog steeds met ischias op bed en was niet in staat om hun nieuwe nakomeling te komen ophalen. Hoewel Estel er nog steeds niet over uit kan dat haar ouders nog een kind hebben gekregen – het was absoluut niet gepland – hoopt ze dat het een meisje wordt. Haar moeder heeft dan wel een jongetje gebaard, maar dat zegt niets over wat het Lot uiteindelijk zal bepalen.

Ze mag zich nu overigens haasten om bij de goede Tempeldeur te komen, anders moet haar moeder alsnog in haar eentje naar huis. Estel begint zich een pad te banen door de menigte terwijl ze van binnen de Parel verwenst, dat ze juist vandaag een opvolgster moest benoemen.

“Mam! Daar ben je! Eindelijk heb ik je gevonden!”

Het is Estel gelukt om de deur te bereiken waar haar moeder op haar wacht. Zij lacht haar zenuwachtig toe, maar zegt niets, te gespannen voor een gesprek. Ze houdt haar blik op de deur gericht, die net opengaat. Een Amethyst verschijnt in de deuropening, met een kind in haar armen. Ze roept een naam en Estel schudt haar hoofd: deze baby is niet voor haar familie. Een jong echtpaar, allebei Saffier, loopt met stralende gezichten op de verzorgster af, die hun het bundeltje in haar armen overhandigt, waarbij ze hun het geslacht van de baby vertelt. Niet dat Estel het kan horen, maar ze weet dat het zo gaat.

Hierna gaat de deur nog enkele keren open, zonder dat Estels achternaam wordt geroepen. Ze ziet haar moeder steeds zenuwachtiger worden en haakt haar arm in de hare om haar een hart onder de riem te steken. Eindelijk, als de deur voor de zesde keer opengaat, hoort ze de Amethist roepen: "Doronin, familie Doronin."

"Dat zijn wij!" fluistert haar moeder op gespannen toon, en sleept Estel mee naar de deur.

De verzorgster lijkt zich er niet over te verbazen dat het om een moeder en dochter gaat. Ze glimlacht hen toe en zegt terwijl ze de baby aan Estels moeder overdraagt: "Gefeliciteerd, het is een meisje."

Estel en haar moeder bedanken de Amethist hartelijk en haasten zich weg; ze willen de andere wachtenden niet nodeloos in spanning laten. Voor de nieuwe ouders is een pad vrijgehouden door de Tempeltuinen, zodat ze zich niet met een baby in de armen door de mensenmassa hoeven te wurmen.

Zodra ze een van de straten die van het Tempelplein weggeleid hebben bereikt, juicht Estel zachtjes: "Ik heb een zusje!"

Haar moeder glimlacht. "Ja. Ik durfde het niet te zeggen, maar eigenlijk hoopte ik ook op nog een dochter. Is ze niet schattig?" Ze staat stil om Estel de kans te geven de baby te bewonderen.

Estel slaat het dekentje een beetje open zodat ze het gezichtje van het slapende kindje kan bekijken. Het is inderdaad mooi, dat is op deze leeftijd al te zien. Bij pasgeborenen niet, die zijn helemaal rood en rimpelig, maar nu, binnen een week en een maand na de geboorte, is dat weg.

"Mam, ze is prachtig! Hoe gaan we haar noemen?"

Haar moeder lacht geheimzinnig en legt een vinger op haar lippen: "Dat vertellen je vader en ik jou en jouw broer samen, zodra we weer thuis zijn."

"Ah, kom nou mam, ik ben de hele weg hierheen gekomen met jou. Midden in dit ... gedoe." Estel gebaart naar beneden richting het Tem-

pelplein en de joelende menigte en kijkt haar moeder smekend aan, maar deze schudt haar hoofd.

“Mag ik haar dan in ieder geval even vasthouden?”

“Nou, eigenlijk had ik je vader dat als eerste – nou, eigenlijk als tweede – willen laten doen, maar... Als je wel belooft dat je de komende dagen niet weg zal glippen.”

Dat doet Estel grif en haar moeder legt voorzichtig haar nieuwe dochtertje in de armen van haar oudere dochter. Even maar, dan neemt ze de baby weer over en samen nemen ze de lijnwagen naar hun woonwijk.

Ze zijn net uitgestapt en op weg naar huis als iemand roept: “Estel, hé Estel, wacht op mij!”

Estel stopt, kijkt om en lacht als ze haar beste vriendin Ylka ontwaart, die zich naar haar en haar moeder rept.

“Mam, wacht, Ylka komt eraan. Vind je het goed als ze met ons oploopt?”

“Natuurlijk wel, maar de baby krijgt ze nog niet te zien, dat je het weet,” antwoordt ze met een knipoog. Toch is ze allesbehalve te beroerd om Ylka te laten weten dat ze een dochtertje hebben gekregen, ook al weet haar echtgenoot dat nog niet.

“Ik ben heel blij voor je,” fluistert Ylka haar een paar tellen later toe, als ze achter haar moeder aan wandelen. “Je wilde zo graag een zusje!”

“Ja,” bevestigt ze. “Aan één broer heb ik meer dan genoeg, dat weet je. Nalvin... Ach, ik wil het er vandaag niet over hebben. Ik wil alleen maar blij zijn, geen gedoe en geen gezeur.”

“Dat lijkt mij een goed plan. Heb je trouwens nog zin om vanmiddag bij mij te komen? Dan zijn we met de hele club, gezellig toch?”

Estel twijfelt. Ze weet maar al te goed dat haar moeder met dat ‘wegglippen’ iets heel anders bedoelde en dat ze het doorgaans juist een goed idee vindt als ze tijd doorbrengt met haar vriendinnen. Toch besluit ze om niet te gaan vandaag. “Ja, erg gezellig, maar ik denk dat ik maar liever thuisblijf vandaag. Mijn vader heeft het aan zijn rug en

mijn moeder heeft mijn hulp nodig. Bovendien wil ik gewoon tijd doorbrengen met mijn kleine zusje, dat begrijp je toch wel?”

“Uiteraard! Als mijn ouders zo’n hummeltje kregen, zou ik er ook van willen genieten. Ik doe de meiden wel de groeten van jou, goed?” zegt Ylka lachend en neemt kort daarna afscheid.

De dagen daarna blijft Estel zo veel mogelijk thuis, niet alleen omdat haar moeder haar inderdaad hard nodig heeft, maar ook omdat ze zo in de wolken is met haar nieuwe zusje. Het kost haar moeite om zich ervan los te rukken en gaat alleen met haar vriendinnen op stap als haar ouders haar er praktisch toe dwingen. Ze zet, zoals ze haar moeder indirect heeft beloofd, geen stap in Smaragd en tot haar eigen verbazing taalt ze er niet eens naar. Na de eerste weken begint het gaandeweg weer te kriebelen, maar Estel probeert zich zo lang mogelijk in te houden. Ze begrijpt nog steeds niet waarom haar moeder zo veel moeite heeft met haar honger naar kennis. Het is niet verboden om andere talenten te ontwikkelen dan die bij het beroep horen, het is allen wat ongebruikelijk. Jammer genoeg riekt voor haar moeder alles wat maar een klein beetje buiten de norm valt al naar onzuiverheid. Vooral als het gaat om haar dochter.

Mayika

Hij heeft het vanochtend al gehoord, maar Gharen loopt nog steeds te stuiteren van blijdschap. Hij moet zich zelfs inhouden om het opleidingscentrum niet jubelend uit te rennen.

Het is die hele middag al lastig genoeg geweest om zijn gevoelens voor zijn studiegenoten te verbergen. Die hoeven nog niet te weten dat hij over krap een maand al mag beginnen aan zijn meesterproef. 'Normaal gesproken zou je die pas na je twintigste verjaardag mogen doen en jij bent maar net negentien, maar gezien jouw omstandigheden...' Zijn begeleider heeft die zin toen hij vanochtend het nieuws vertelde niet afgemaakt. Dat hoefde niet, Gharen wist precies waar de man op doelde. Hij weet evenwel ook dat zijn vaardigheden een net zo grote rol hebben gespeeld in het besluit.

Daarom is het ook zo belangrijk dat hij het nieuws voorlopig voor zich houdt: ook dat hoeft niemand hem te vertellen. Het laatste wat hij nodig heeft, is dat zijn medestudenten jaloers op hem worden. Straks gaan ze hem actief tegenwerken, dat zou een ramp zijn.

"Tot morgen!" roept hij zijn vaste groepje vrolijk na. Vandaag is die vrolijkheid voor het eerst in lange tijd oprecht en stoort het hem niet dat hij een heel andere richting op gaat dan de meesten van zijn studiegenoten.

Hij loopt de treden die naar de straat leiden met energieke tred af en steekt de straat over richting de buitenring. De kortste weg naar huis leidt langs een aantal steegjes en dwars door de markt. Meestal loopt hij daar zo snel mogelijk doorheen en negeert er vooral alle uitgestalde heerlijkheden. Vandaag blijft hij even staan en aarzelt of hij twee gebakjes zal meenemen. Hij heeft immers iets te vieren. Hij steekt zijn hand in zijn zak en telt op de tast hoeveel muntjes hij nog heeft. Hij

aarzelt nogmaals. Het zijn er zeker voldoende, maar dan heeft hij misschien geen geld genoeg meer over voor deze maand. Straks heeft hij onverwacht iets nodig voor school, of moet hij een kledingstuk vervangen en kan hij het niet betalen. Het laatste waar hij zin in heeft, is een preek van zijn oom en tante over 'frivole uitgaven', mocht hij bij hen moeten aankloppen.

Nee, laat hij toch maar liever zijn gewone, verstandige zelf blijven. Het feestje komt nog wel als hij zijn steen heeft gekregen en eindelijk zelf zijn geld gaat verdienen. Dan hoeft hij geen verantwoordelijkheid meer af te leggen als hij iets wil dat verder gaat dan de basisbehoeften.

Gharen schudt de gedachte van zich af en beent met nog grotere passen de markt over. Daarbij kijkt hij niet goed uit en botst bijna tegen een jonge vrouw op, die samen met een man langs de kraampjes flaneert.

"O, pardon, excuseer mij," verontschuldigt hij zich haastig en schrikt als hij de diamant ziet die in haar voorhoofd prijkt. In theorie zijn alle stenen gelijk, maar het is bekend dat sommige Diamanten van mening zijn hun taak als ambtenaren en bestuurders hun recht geeft op privileges.

De begeleider van de vrouw behoort duidelijk tot die groep. Hij grijpt Gharen bij zijn overhemd en snauwt: "Een beetje meer respect, steenloze, of..."

De jonge vrouw legt snel een hand op zijn arm en waarschuwt: "Lero, hij is maar een jongen, een student. Laat hem nou, hij had niets kwaads in de zin."

"Het is een buitenringer, je ziet zijn kleren toch? Hij moet beter uit zijn doppen kijken," gromt de man, maar hij laat Gharen los en schuift hem ruw opzij: "Donder maar op!"

Dat doet Gharen, zich nogmaals verontschuldigend en met een gepast beschaamd gezicht. Van binnen is hij echter ziedend. Alsof zijn haveloze kleding zijn eigen schuld is! Alsof hij er iets aan kan doen dat hij nog geen steen heeft! Die joker met zijn arrogante kop hoeft niet te

denken dat hij maar een haar beter is dan hij. Dan wie dan ook, verbetert hij zijn eigen gedachte haastig.

Hoe dan ook, zijn dag is verpest. Gharen steekt beide handen in zijn zakken om ongezien zijn vuisten te kunnen ballen. Hij loopt door nog een steeg, of wat in de middenring voor steeg moet doorgaan. Die is schoon, breed genoeg om er met drie mensen zij aan zij te lopen en 's nachts verlicht. De mensen hier moesten eens weten hoe een echte steeg eruitziet! Zoals die in de buitenring: nauw, naar urine stinkend en na zonsondergang pikkedonker.

Zijn eerst zo lichte gemoed is versomberd. Zelfs de overgang naar de buitenring kan het niet erger maken vandaag. Toch is de schok even sterk als altijd. Zelfs na twee jaar is hij het nog niet gewend om in zo'n omgeving te moeten leven.

Er is geen muur tussen de midden- en de buitenring, maar dat maakt de grens niet minder zichtbaar. Het ene moment loopt hij tussen witgepleisterde huizen met mooi onderhouden tuinen, het volgende stapt hij een onzichtbare lijn over en gaat de rechte straat over in een kronkelend straatje. De onbeschilderde bakstenen huisjes staan aan elkaar geplakt. Soms zijn ze zelfs scheef weggezakt en leunen ze tegen elkaar aan. Gharen moet er niet aan denken dat hij de rest van zijn leven hier zou moeten wonen.

Gelukkig zullen Thira en hij maar tijdelijk in de buitenring hoeven te vertoeven. Zodra hij zijn steen heeft gekregen (haar opleiding duurt een jaar langer dan de zijne), kunnen ze terug naar waar ze horen. De 'echte' stad. Weliswaar wordt het in eerste instantie maar de middenring, maar om te beginnen is dat goed genoeg.

Het huis dat ze na het ongeluk dat hun ouders het leven kostte toegewezen hebben gekregen, staat dicht bij de rand van de ring. Dat zij allebei studeren heeft daarbij geholpen, anders hadden ze nog veel dieper in de buitenring gezeten. De gedachte dat de invloed van hun oom er iets mee te maken heeft gehad, duwt Gharen kordaat weg terwijl hij rechts afslaat en zijn straat inloopt.